

Ordføreren (Ludvigsen): Til det foreliggende Lovforslag er der kun stillet et ganske lille Ændringsforslag, hvorom hele Udvalget har været enig, og som er tiltraadt af den højtærede Finansminister. Jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse her i Tinget, idet jeg i øvrigt henviser til Betænkningen.

Finansministeren (Bramsnæs): Det Ændringsforslag, der er stillet til Lovforslaget, gaar ud paa, at Fiskerne skal indgive Ansøgning for at kunne faa den i Lovforslaget foreslaaede Eftergivelse af Halvdelen af Stormskadelaanets Beløb. Jeg har, som det ogsaa er udtalt af den ærede Ordfører, overfor Udvalget tiltraadt den foreslaaede Ændring i Lovforslaget, idet jeg dog stadig maa mene, at det var unødvendigt at anvende Andragendets Vej i dette Tilfælde. Jeg har ved Lovforslagets Fremsettelse begrundet dette med, at man ved at anvende den Fremgangsmaade, jeg havde foreslaaet, vilde stille Fiskerne nogenlunde paa samme Linie som Landbrugerne med Hensyn til det, der i 1921 fra Statens Side blev foretaget overfor dem, der led Skade ved Stormene. Det gør man ikke nu, for saa vidt som her forlanges et Andragende, hvorefter der formentlig skal tages Hensyn til Trang og meget andet, men jeg er gaaet med til det, fordi jeg tror, at det ikke vil komme til at betyde nogen reel Forandring i det, det var Hensigten at naa med det Lovforslag, jeg fremsatte. Der foreligger allerede Andragender fra den allerstørste Del af Fiskerne, og det var jo en Forudsætning for Udvalget, hvad jeg ogsaa mener bør være en Forudsætning, at disse Andragender betragtes som indgivne og de paagældende derved berettigede til at faa Eftergivelse af Halvdelen af det ydede Beløb. Saa vil det naturligvis være nødvendigt at udstede en Bekendtgørelse om, at de, der ikke har indgivet Andragende, kan gøre det. Det vil give noget mere Arbejde med dette Lovforslags Gennemførelse, og Loven vil, som jeg nævnte før, ogsaa komme til at hvile paa noget andre Synspunkter end dem, den oprindeligt hvilede paa, men da jeg tror, at vi kommer Fiskerne til Hjælp omtrent paa samme Maade økonomisk set, har jeg kunnet tiltræde den nye Form, og det er jo ogsaa, forstaar jeg, under Hensyntagen hertil, at man fra alle Sider i Udvalget er enedes om at ændre Lovforslaget saaledes, at der nu skal indgives Ansøgning for at blive delagtig i denne Eftergivelse.

Vauggaard: Udvalget er jo enig om at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse med den af os foreslaaede Ændring, og jeg skulde derfor ikke være fremkommet med nogle Bemærkninger, hvis ikke de Udtalelser, den højtærede Finansminister nu fremkom med, gav mig Anledning dertil. At den højtærede Finansminister fastholdt, at det Standpunkt, han oprindeligt havde indtaget til Sagen, vilde være at foretrække, kunde i og for sig ikke give mig megen Anledning til Imødegaaelse, hvis han ikke yderligere havde understreget det, men da han gjorde det, giver det mig Anledning til at sige, at vi fra vor Side heller ikke havde haft noget imod Afgørelsen efter det Princip, at man for alle Laantagerne eftergav Halvdelen af Laanebeløbet; men Sagen var forkludret. Hvis det var Meningen, at man uden videre vilde eftergive Halvdelen af Laanene, burde man ikke gennem Dansk Fiskeriforening havde ladet indkalde Andragender om Eftergivelse af Laan, Andragender, som skulde anbefales af Kommunalbestyrelsen og den stedlige Fiskeriforening. Hele dette Apparat har man altsaa sat i Bevægelse, og det var jo ganske overflødig, hvis man uden videre vilde eftergive Halvdelen af Laanebeløbet. Man maa formode, at saavel Kommunalbestyrelser som stedlige Fiskeriforeninger har afslaaet flere af disse Andragender. Det vil derfor se mærkeligt ud, om man, efter at dette Apparat ad officiel eller halvofficiel Vej, efter Opfordring fra Landbrugsministeriet, var sat i Bevægelse, tog et ganske andet Standpunkt og forlod Andragendets Vej. Desuden kom der den 26. Maj 1925 fra Landbrugsministeriet en Meddelelse om, at man ikke kunde imødekomme alle Andragere — altsaa dem, der havde indgivet Andragender —, og man maa formode, at da det blev publiceret, har en Del betalt Laanene tilbage i Juni Termin i Aar, og derfor kunde det Skæringspunkt, som Ministeren foreslaar, den 1. April 1925, hvorefter alle vilde være tilfredsstillede, ikke bruges. Som sagt, fra Regeringens Side er man kommet ind paa Andragendets Vej ved at forlange Spørgsmaalet løst ved, at der skulde andrages om Eftergivelse, og saa mener vi fra vor Side, at man bør blive ved den en Gang betraadte Vej, medens man muligvis kunde være gaaet en helt anden Vej, hvis man ikke fra officiel Side fra først af havde slaaet ind paa den Vej, ad hvilken Spørgsmaalet nu løses. Men da Spørgsmaalet altsaa løses saaledes, som vi er enige om,